

عنوان مقاله:

روش تشویق و تنبیه از منظر نهج البلاغه

محل انتشار:

کنگره بازخوانی ابعاد شخصیتی امیرالمؤمنین علی(ع) (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

مهدی میرزایی - کارشناسی ارشد علوم تربیتی

خلاصه مقاله:

روش تشویق و تنبیه به عنوان یکی از مباحث مهم و موثر به ویژه در عرصه تعلیم و تربیت برای مدیران، معلمان، مربیان، دست اندرکاران، والدین و دانش آموزان از دیرباز مطرح بوده و هم چنان به عنوان یک پدیده چندوجهی اثرگذار و مهم از دیدگاه های مختلف در محافل آموزشی و تربیتی مورد بحث است. این پژوهش از نوع تحقیقات بنیادی و به شیوه توصیفی-تحلیلی بوده و برای جمع آوری اطلاعات از شیوه کتابخانه ای و بررسی منبع استنادی (استناد به کتاب نهج البلاغه) استفاده شده است. طبق استخراج و استنتاج پژوهشگر حاضر، از شخصیت و آموزه های حضرت امام علی* در نهج البلاغه باید گفت: در تشویق و تنبیه باید به انتخاب، اجرا، اثرات و بازخوردها دقت کرد. هم چنین مشخص شد که ویژگی ها و نقش تشویق عبارتند از: ایجاد تقویت و انگیزه درونی در دانش آموزان برای تغییر، اصلاح و تثبیت رفتار مثبت، دیدن جزای عمل، تداوم به انجام اعمال نیک، نداشتن ارفاق و تبعیض در کاربرد و رعایت اعتدال و میانه روی و در تنبیه هم عبارتند از: جلوگیری از شیوع اعمال و رفتارهای خطا و بد، دیدن سزای عمل، نداشتن اغراض و تبعیض در کاربرد، پرهیز از تندروی، تعصب، پیش داوری، عیب جویی و عدم استفاده از تنبیه بدنی تا حد امکان و به عنوان آخرین راه حل و اقدام با حفظ تمامی شرایط و مقتضیات و استفاده از اخطارها و تهدیدهای متناسب کلامی و غیر کلامی. هم چنین نکاتی که هم در تشویق و هم در تنبیه باید توجه نمود شامل: کاربرد بجا و به موقع، اقناع نفسی، همسانی با ویژگی های مختلف جسمی و روحی، حفظ کرامت و شخصیت انسان، تناسب داشتن با عمل و در نهایت تعلق به رفتار فرد. در پایان، پیشنهادات و راهکارهای عملی ارائه شده است.

کلمات کلیدی:

تعلیم و تربیت، تشویق و تنبیه، حضرت امام علی*، نهج البلاغه.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/984713>

